

tedy onen zápis nebyl myšlen vážně a měl jen účel obejít zákon. Nehledíc na to, že pro takový úmysl žadatelův schází postačitelý skutkový základ, není zákonného podkladu pro názor valné hromady advokátní komory, že v případě takového úmyslu jest advokátní komora oprávněna zkoumati z n o v u důvěryhodnost advokátovu, jako kdyby šlo o nový zápis, poněvadž ani § 21 adv. ř. č. 96/1868 ř. z., ani § 8 adv. poriadku zák. čl. XXXIV:1874 se nezmiňují o účelu přesídlení a protože ani jinak nelze ustanovení to vyložit v ten smysl, že advokátní komora jest oprávněna zkoumati též účel, proč advokát hodlá přesídliti. Vždyť advokát má úplnou volnost, aby přesídlil kamkoli v tuzemsku, a zákon nestanoví mu ani žádnou lhůtu, po které by teprve směl změnit své sídlo.

Nebylo proto na místě zamítnouti žádost Dr. A-a o zápis do seznamu advokátů advokátní komory v P. n á s l e d k e m z a m ý š l e n é h o p ř e s í d l e n í jen pro nedostatek důvěryhodnosti.

Poněvadž však by tu mohly býti ještě jiné překážky proti povolení žádaného zápisu, k nimž nižší stolice pro svůj právní názor nepřihlížely, bylo obě usnesení zrušiti, aby bylo rozhodnuto znova.

Čís. 16962.

Pořad práva.

Nemocenské pojišťovny nemohou se na pojištěnci, jemuž pravoplatně předešly vrácení přijatých peněžitých dávek (§ 135, odst. 2, zák. č. 221/1924 Sb. z. a n.), domáhati zaplacení řečených dávek žalobou podanou u řádných soudů.

Nepodal-li pojištěnec proti onomu výměru včas žalobu podle povahy dávek buď u rozhodčího soudu, nebo u pojišťovacího soudu, lze na základě výměru vésti exekuci politickou (čl. IV. č. 1 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n., § 175 zák. č. 221/1924, čl. XII., č. 125/1927 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 2. června 1938, R I 715/38.)

Žalující okresní nemocenská pojišťovna v T.-Š. uložila žalovanému výměrem ze dne 8. července 1937 vrácení neprávem přijatých nemocenských dávek. Proti uvedenému výměru nepodal žalovaný v 60 dnech po doručení žaloby, takže nabyl právní moci. Ježto žalovaný nic žalobkyni nevrátil, domáhá se na něm zaplacení 910 Kč s přísl. žalobou. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud z podnětu odvolání zrušil pro zmatečnost napadený rozsudek i s řízením mu předcházejícím.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Výměr, jímž rozhoduje pojišťovna o povinnosti k vrácení přijatých peněžitých dávek (§ 135, odst. 2, zákona o sociálním pojištění), patří mezi dávkové výměry ve smyslu § 189 uvedeného zákona, jimiž jsou vý-

měry, kterými se pojištěnci dávka zcela nebo zčásti přiznává nebo odnímá. Takové výměry možno napadati pouze žalobou, a to podle toho, zda se týkají dávek nemocenského či invalidního pojištění, buď u rozhodčího, nebo pojišťovacího soudu, a není tu přípustný pořad práva (rozh. č. 14074, 14093 Sb. n. s.). Nepodal-li pojištěnec proti dotčenému výměru včas žalobu, jako tomu bylo v souzené věci, stal se výměr vykonatelným, a nebyla-li pro takové výměry zvláštním předpisem vyslovena přípustnost soudní exekuce (jako v čl. IV., č. 1 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. a § 175 zákona o soc. pojištění, jež dopouští soudní exekuci jen při vymáhání pojistného), lze užití jen politické exekuce (čl. XII. zák. č. 125/1927 Sb. z. a n., §§ 90 a násl. vládn. nař. č. 8/1928 Sb. z. a n.) a nelze se tohoto vykonatelného nároku domáhati žalobou u řádných soudů.

Čís. 16963.

K vydržení služebnosti se vyžaduje vyjma případ podle § 1471 obč. zák., aby právo bylo vykonáváno při každé naskytnuvší se příležitosti, ale nestačí, nevykonává-li se tak často, jak je to obvyklé, nýbrž jen někdy, takže vlastník služebného pozemku nemůže seznati, zda jde o nahodilou skutečnost či o úmyslný výkon práva.

Jízdy návštěvníků hostince přes určitý pozemek, třebas se dály způsobem prospěšným také pro hostinec, nestačí k vydržení práva vozové cesty pro vlastníka hostince, nevycházely-li z držitelské vůle a ze zevně poznatelného vlastníkova podnětu.

Vlastník nemovitosti zatížené fideikomisární substitucí může ji zatížit služebností jen bez újmy substitučních práv a pod podmínkou, že tímto zatížením neutrpí podstata.

(Rozh. ze dne 2. června 1938, Rv I 1058/37.)

Žalobu, kterou se žalobci domáhali na žalované, aby bylo uznáno právem, že žalobcům jako dočasným vlastníkům hostince č. p. 31 v Č. přísluší služebnost cesty vozové se stejným právem pro hosty jejich hostince po pozemcích žalované v místech, kudy byla až doposud služebnost vykonávána a vede cesta, že žalovaná tím, že v dubnu 1935 v oněch místech postavila lísu s petlicí a uzavřela ji zámkem, porušila onu služebnost vozové cesty, jest povinna to uznati a dalšího rušení se zdržeti, soud první stolice zamítl, kdežto odvolací soud jí vyhověl.

Nejvyšší soud přiznal žalobcům uvedenou služebnost jen bez újmy substitučních práv zajištěných na nemovitostech žalované.

Důvody:

Žalovaná právem vytýká, že jest právně mylným názor odvolacího soudu, že pro hostinec žalobců byla vydržena služebnost vozové cesty